

Μέγαρο: 60 χρόνια Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης

Πηγή:	ΑΥΓΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ	Σελ.:	52	Ημερομηνία έκδοσης:	21-04-2019
Επιφάνεια:	450.23 cm ²	Αρθρογράφος:		Κυκλοφορία:	2600
Θέματα:	ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ				

Μέγαρο: 60 χρόνια Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης

» Δύο χρόνια πριν από τη δημοσίευση, στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, του Βασιλικού Διατάγματος ιδρύσεως της «Κρατικής Ορχήστρας Βορείου Ελλάδος» (1959), για τη σύσταση της οποίας είχε πρωτοστατήσει ο **Σόλων Μιχαηλίδης** (1905-1979), ως νέος διευθυντής του Κρατικού Ωδείου Θεσσαλονίκης, ο αρχιμουσικός και συνθέτης διερωτάτο, σε διάλεξή του που ανιχνεύσαμε στην επίσημη ιστοσελίδα του σχηματισμού, «πώς τόσος ενθουσιασμός, που διαπίστωσα ότι υπάρχει σε πολλούς κύκλους από τις πρώτες μέρες που ήρθα εδώ, δεν έχει ακόμη κατορθώσει να βάλει φωτιά, φωτιά δημιουργική παντού, στην ψυχή, στην καρδιά και τον νου όλων, ώστε να μετουσιωθούν σε έργα οι ελπίδες και τα όνειρα». Το γεγονός ότι το ερώτημα παραμένει γενικό οργανωτικό ζήτημα στη χώρα μας παραπέμπει και σε άλλην ενδιαφέρουσα ιστορική παρατήρηση: Γιατί, αν σε Κρήτες πιστώνεται ουσιάς συνεισφορά στον απελευθερωτικό αγώνα των καθ' ημάς Μακεδόνων, σε έναν Κύπριο επί δεκαπενταετία δάσκαλο κοινοτικών γυμνασίων της Μεγαλονήσου οφείλεται η θέσπιση της **Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης**, όπως το σύνολο μετονομάστηκε, υπαγόμενο στο Ελληνικό Δημόσιο στα 1966.

Τιμώντας τα 60 χρόνια από την ίδρυσή της, η **ΚΟΘ** πραγματοποίησε, την 1^η Φεβρουαρίου 2019, συναυλία στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, υπό την καλλιτεχνική της διευθύντρια **Ζωή Τσόκανου**, με ανα-

δρομή στον γενάρχη της, τον παρεμπιπτόντως ευρωπαϊκής παιδείας και οράματος δημιουργό του Ωδείου της Λεμεσού και της πρώτης «Κυπριακής Συμφωνικής Ορχήστρας», που δήλωνε ότι «σκοπός πρέπει να 'ναι η ζωντανή εκδήλωση μιας εθνικής οντότητας μέσα από ένα αληθινά παγκόσμιο όργανο». Εκπαιδευτικός απόγονος του συνιδρυτή της -εξάλλου φερώνυμης- École Normale de Musique «Alfred Cortot», όπως και της -περιώνυμης ως «Mademoiselle»- Nadia Boulanger, ο συνθέτης αποκαλύπτει, στη συμφωνική εικόνα «**Αυγή στον Παρθενώνα**» (1936) που εισήγαγε την εκδήλωση, την οφειλή του στις ανάλαφρες φόρμες του γαλλικού ιμπρεσιονισμού, συνδυαζόμενες συχνά με τη χρήση των αρχαίων ελληνικών κλιμάκων. Και μάλιστα από τα πρώτα κιόλας μέ-

τρα, εξόχως υπομνηστικά του «Lever du jour» στον «Daphnis et Chloé» του Ραβέλ. Την παρτιτούρα απέδωσε η **Ορχήστρα** με αξιοσημείωτη διαφάνεια και δύναμη, παρούσα και εύχρηστη στη δοξαστική κατάληξή της.

Την πλαίσιωσε για τη συνέχεια, στη σκηνή της αίθουσας «Χρήστος Λαμπράκης», ο **Valeriy Sokolov** συμπράττοντας στο **Κοντιέρο για βιολί** σε ρε μείζονα, έργο 77 (Λειψία, 1.01.1879), του Γιοχάννες Μπραμς. Παρά την επίμονα οχληρή απόδοση των κόρνων (πρβλ. έναρξη -και έξοδο από τη μεγάλη καντέντσα- α' και β' μέρους), αναντίστοιχη προς το γενικό επίπεδο της **ΚΟΘ**, παρακολουθήσαμε μίαν ερμηνεία αξιοσημείωτης τεχνικής και μουσικής αρτιότητας. Το παίξιμο του Ουκρανού, πλούσιο σε εσωστρεφές πάθος και με

αδιάπτωτη τονική αγνότητα, «συνμιλήσε» έντονα με τη δυναμική μπαγκέτα της **Τσόκανου** και συνέβαλε στη ζωηρή και δραματική αποκάλυψη της συμφωνικής γραφής στην α' κίνηση, ενώ στήριξε ευεργετικά τόσο τον μεστό λυρισμό του αργού μέρους όσο και την απαιτητική διαχείριση της φόρμας ροντό στο φινάλε.

Ως επιστέγασμα της συναυλίας, επελέγη η **6η συμφωνία** (Αγία Πετρούπολη, 16/28.10.1895) του **Π.Ιλ. Τσαϊκόφσκου**, σε ιελάσσονα, έργ. 74, γαλλικά προσνομασμένη ως «Pathétique», παρτιτούρα -κραυγή ενός συνθέτη που οι βιογραφικές του λεπτομέρειες αποκαλύπτονται σταδιακά ως συγκλονιστικές. Καίτοι κατανοούμε όμως μίαν εξπρεσιονιστικά φορτισμένη προσέγγιση, προσυπογράφοντας μίαν εκτέλεση με παθιασμένη και ρωμαλέα οργάνωση, κρατούμε αποστάσεις από τη διάσταση τραχύτητας που αυτή προσέλαβε, επειδή πιστεύουμε ότι ο Τσαϊκόφσκου δεν αποτάσσεται, ούτε στις πλέον υστερικές στιγμές του, ένα κυρίαρχο στη δημιουργία του ελάχιστο εσωτερικότητας και αστικής φινέτσας. Στο πλαίσιο αυτό, λοιπόν, αποζητήσαμε εναλλαγές στη φανατική αγωγική ακαμψία και οάσεις εκφραστικές και δυναμικές φωτοσκίασης. Και ήταν, φοβούμεθα, η παράβλεψη της ένδειξης *con grazia* στο β' αλέγκρο που υπονόμωσε εν προκειμένω την αντιθετική αναγωγή του εφιαλτικά εμβληματικού 3ου μέρους σε show stopper της Συμφωνίας!